

ΑΓΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΠΑΛΑΜΑ (σταχυολόγημα)

Αν απαιτείς σεβασμό απ'το παιδί σου, δείξε εσύ πρώτα λίγο σεβασμό στη μητέρα σου.

Είμεθα αδελφοί ως κοινήν πλουτούντες μητέρα, την ιεράν εκκλησίαν και την ευσέβειαν. Εν ημίν έστιν το της θεογενεσίας λουτρόν (Βάπτισμα), μια πίστις, μία ελπίς, εις Θεός, συνάγων ημάς, εις εαυτόν δι' αγάπης και μέλη ποιών αλλήλων και εαυτού.

Γνωρίζωμεν την νόσον ημών, ζητήσωμεν την αιτίαν και ποθήσωμεν την υγείαν. Αιτία νόσου του παραλυτικού της Καπερναούμ, ήτο η αμαρτία. Ούτω και εις ημάς, η αμαρτία εφυγάδευσε την αγάπην και εχθρότης ανάμεσά μας υπάρχει. Με λύχνον ομοιάζει η ψυχή μας.. ως έλαιον μέν έχουσα την αγαθοεργίαν, φυτίλι δε η Αγάπη όπου αναπαύεται, αντί φωτός, η χάρις του Αγίου Πνεύματος. Δηλ. αρετάς και αγάπην μη έχοντες, ταραχή ψυχική γίνεται, θηριωδία κυριεύει ημάς και δαιμονισμός. Επιστρέψωμεν εις την οδόν του Ευαγγελίου δια να είναι αειθαλής και συνεχής, η προς αλλήλους ομόνοια. Μη εκπέσωμεν της αιωνίου Ζωής και ακούσωμεν εν ημέρα κρίσεως : «Ούκ οίδα υμάς, αποχωρείτε απ'εμού οι αίτιοι του μίσους και των σκανδάλων. Βάλλοντες εις την ψυχήν θεμέλια αρετών, ο διάβολος πολεμεί ημάς δι' απελπισίας και απιστίας.

Κτίζοντες δε τους τοίχους της οικίας των αρετών επιτίθεται δια της ραθυμίας. Τοποθετούντες τον ψυχικόν όροφον των αγαθών έργων, πάλιν πολεμεί δια της υπερηφάνιας. Μη φοβείσθε. Περισσότεραν ισχύν έχει η αρετή προς αντιμετώπισιν της κακίας, όταν έχει την άνωθεν συμμαχίαν βοηθόν. Τους εις βάθος κακών πεσόντας, εγείρει και δια μετανοίας και ταπεινώσεως προσάγει τω Θεώ. Βλέπε τον τελώνην. Διατί η ταπεινώσις προς ύψος ανάγει δικαιοσύνης, η δέ οίησις προς βυθός αμαρτίας κατάγει; Διότι ο πιστεύων εαυτόν μέγαν, εγκαταλιμπάνεται δικαίως υπό Θεού. Ο δε πιστεύων τον εαυτόν του ως μηδέν και δια τούτο βλέπων εις τους άνωθεν οικτιρμούς, λαμβάνει την βοήθειαν της χάριτος.

Δια της παραβολής του Τελώνου και Φαρισαίου, φανερώς γνωρίζομε την ζημίαν εκ της υπερηφάνιας και το κέρδος εκ της ταπεινώσεως. Ο σκοπός της αναβάσεως (Τελώνου και Φαρισαίου) εις τον ναόν ήτο ο αυτός, να προσευχηθούν.. Ο τρόπος αυτών αντίθετος. Ο μέν ταπεινωμένος τύπτων το στήθος.. ο δε μέγα αλαζονευόμενος. Όχι μόνον διάφορος ο τρόπος αυτών, αλλά και το είδος της προσευχής. Η προεσευχή ου μόνον δεήσεως, αλλά και ευχαριστίας.

Προς εαυτόν ο Φαρισαίος προσεύχετο, ου γαρ ανέβαινε προς τον Θεόν. Δεν ευχαριστεί δια το ότι έλαβε βοήθεια τινά απ'τον Θεόν, αλλά ότι δεν είναι ως οι λοιποί άνθρωποι (ούτω κατακρίνει αυτούς).

Εάν λοιπόν (κατά τον Φαρισαίον) οι πάντες είναι άρπαγες, άδικοι, μοιχοί, ποίος την αρπαγήν και την κάκωσιν πάσχει;

Ο Τελώνης έτυπτε το στήθος, λέγων : «Ο Θεός ιλάσθητί μοι τω αμαρτωλώ». Οράτε την ταπεινώσιν και την πίστιν και την αυτομεμψίαν; Βλέπετε την συστολήν των αισθήσεων και διανοίας και την συντριβήν καρδιάς; Ένωσε με την προσευχήν του την προσοχήν άριστα. Ουκ είπε ο Κύριος, σταθείς όπως είπε δια τον Φαρισαίον, αλλά εστώς, φανερώνων μ' αυτό το επίμονον της δεήσεως..την μονολόγιστον δέησιν(..ιλάσθητί μοι τω αμαρτωλώ) επαναλαμβάνων, το ωφελιμώτατον αυτό είδος προσευχής.

Εξωμολογήθη ο Τελώνης, στενάζων και τύπτων το στήθος και ο Κύριος συνεχώρησε αυτόν. Αυτό σημαίνει : «κατέβη δεδικαιωμένος». Όχημα γαρ εστίν η ταπεινώσις της αναβάσεως προς Θεόν. Ο πιστεύων εαυτόν υπεύθυνον αιωνίου κολάσεως, υπομένει ατιμίας και νόσους και θλίψεις. Ούτω με πρόσκαιρον καταδίκην λυτρούται της αιωνίου κολάσεως.

Λιμός είναι στέρησις και όρεξις τροφής αγαγκαίας. Ο προφήτης λέγει: «Λιμός του ακούσαι λόγον Κυρίου», δηλ. στέρησιν πνευματικών βρωμάτων. Ο έχων τοιούτον λιμόν, περιέρχεται ζητών τον έχοντα της διδασκαλίας το χάρισμα και όταν εύρει τρέφεται χαίρων τον άρτον της πνευματικής ζωής (= σωτήριον λόγον). Πας γαρ ο ζητών λαμβάνει....

Ο άσωτος της παραβολής, μετενόησε και επανήλθε..και απήλαυσε δια της μετανοίας των χαρισμάτων του Θεού. Είπε ο νεώτερος: «Δος μοι πάτερ, το επιβάλλον μέρος της ουσίας». Ω της αφροσύνης του ασώτου! Ούχ ικέτευσεν, αλλ' απαιτεί.

Ποίος νόμος, ποίον δίκαιον λέγει ότι οφείλουν οι πατέρες εις τας παίδας; Το αντίθετον μάλλον τα παιδιά οφείλουν εις τους γονείς.

Ο Θεός διαιρεί..τον κόσμον , όπως η μία φύσις και διαφορετική γνώμη, ο εις κόσμος και διαφορετικές χρήσεις, δηλ. ο μεν προς τον Θεόν με ευσέβεια, ο δε με απιστία και αμαρτίες. Ο Θεός αδιαιρέτως διαιρεί εις όλους την κτίσιν, θέτει εις χρήσιν αυτήν, κατά βούλησιν.

Απεδήμησεν ο νεώτερος υιός, μετά από ολίγας ημέρας. Διατί ουκ ευθύς; Ο διάβολος μαζί με την ιδιορρυθμίαν δεν προσθέτει και την διάθεσιν αμαρτίας, αλλά με πανουργίαν ολίγον- ολίγον απομακρύνει απ' τον Θεόν και τέλος τα πονηρά έργα κυριαρχούν.

Διεσκόρπισε (λέγει η παραβολή) την ουσίαν αυτού, ζών ασώτως. Ουσία και περιουσία είναι ο νους ημών. Όταν τηρούμε τις εντολές του Θεού έχομε προσηλωμένο τον νούν εις εαυτόν και τον Θεόν. Αμαρτάνοντες, σκορπίζει ο νους, πλανώμενος περί τα γήινα, τας ηδονάς και τους πονηρούς λογισμούς.

Η φρόνησις είναι πλούτος διακρίνουσα το ωφέλιμο απ' το βλαβερόν. Ο νους μας, μη απομακρυνόμενος Θεού, διεγείρει τον θυμόν κατά του διαβόλου, κινεί τήν ανδρείαν κατά των πονηρών παθών και του σατανά. Αν ασεβούμε θηριώδεις γενώμεθα προς τον πλησίον και ανθρωποκτόνοι.

Πολίτες της «χώρας μακράν», είναι οι δαίμονες. Χοίροι (γουρούνια) είναι οι κυλιόμενοι εις τα διάφορα πάθη, μη χορταίνοντες των πονηρών επιθυμιών αυτών. Όπως ο

φιλάργυρος αυξάνων τον πλούτον, επιθυμεί όλο και περισσότερα. Ο κόσμος όλος δεν είναι αρκετός εις τον πλεονέκτην και φίλαρχον.

Ο άσωτος κλαίων εαυτόν ειπε: «Πόσοι μίσθιοι του πατρός μου περισεύουσιν άρτων, εγώ δε λιμώ απόλλυμαι». Μίσθιοι είναι οι μετανοούντες, αγωνιζόμενοι να αξιωθούν (ως μισθόν) της σωτηρίας. Υιοί είναι όσοι δι' Αγάπην Χριστού εργάζονται τας Θείας εντολάς.

Ω! λόγοι μετανοούντος : «Αναστάς πορεύσομαι προς τον Πατέρα..»

Αμάρτησα λέγει, εις τον ουρανόν δηλ. εις τους αγίους εν ουρανώ και ενώπιόν σου, «Αναστάς ήλθε εις τον πατέρα του αυτού μακράν απέχοντος είδε ο πατήρ αυτόν κ.λ.π.

Πως ήλθε και μακράν απείχε; « Άκουε»!! ο μετανοών εκ ψυχής με την αγαθήν προαίρεσιν του φθάνει προς τον Θεόν. Από την κακήν συνήθειαν τυραννούμενος που τους λογισμούς ακόμη μακράν του Θεού ευρίσκεται, ανάγκην έχων την βοήθειάν του. Ο πατήρ αυτού συνήντησε και κατεφίλησε τον άσωτον υιόν και ειπε εις τους δούλους (=δηλ. τους ιερείς) να τον ενδύσουν την πρώτην στολήν (= υιοθεσίαν που είχε ενδυθεί δια του βαπτίσματος)...κ' δακτύλιον εις την χείρα αυτού (= εις την ψυχήν να δοθεί σφραγίς αρετής, αρραβών της μελλούσης κληρονομίας.

«Και υποδήματα εις τους πόδας του ασώτου υιού», δηλ. θεϊαν δύναμιν εις τον αγώνα της σωτηρίας δια να ποδοπατεί τους νοητούς όφεις. Μόσχος ο σιτευτός είναι ο Χριστός (ως μόσχος εθυσιάσθη υπέρ των αμαρτωλών)..σιτευτός δηλ. άρτος εις βρώσιν ημών δίδεται κατά την Θεϊαν Ευχαριστίαν.

Ο πρεσβύτερος υιός οργίζεται. Βλέπε τους Ιουδαίους οργιζομένους δια την κλήσιν των Εθνών και Φαρισαίους σκανδαλιζομένους διότι ο Χριστός συνέτρωγε με αμαρτωλούς. Αλλά και δια τους δικαίους νόησον τούτο, αγνοούντας τον πλούτος της θείας Αγάπης. Νεκρός ην (με την αμαρτίαν ο άσωτος) και ανέζησε (με την μετάνοιαν...απολωλώς ην (δεν ήτο με τον Θεόν) και ευρέθη (χαροποιών τον ουρανόν)/

Είπε ο πρεσβύτερος υιός: «ουδέποτε έδωκας έριφον κ.λ.π.». Αυτό φανερώνει ότι και οι δίκαιοι επεθύμησαν να έλθει (να σαρκωθεί ο Λόγος), αλλά τότε ουκ ήλθεν, όταν ήλθε αμαρτωλούς εκάλεσε εις μετάνοιαν και ουχί δικαίους.

Φύγωμεν την χώραν των παθών η οποία είναι η απιστία και πάσα κακία. Ο παρών καιρός είναι της μακροθυμίας, ο δε μέλλον της ανταποδόσεως. Ουκ αναστήσονται ασεβείς εν κρίσει, αλλ' εν κατακρίσει. «Επεινάσα και εδώκατέ μοι φαγείν, εδίψησα και εποτίσατέ με, ξένος κ.λ.π.». διατί την ελεημοσύνην μνημονεύει ο Κύριος; Ο προσέχων μετά συνέσεως κατανοεί ότι τους εναρέτους ομοίους με τον Θεόν εκάλεσεν και πάσαν αρετήν εμαρτύρησεν αυτοίς και ως έτοιμοι συνεχώς ήσαν εις τον υπέρ του καλού θάνατον. Όπως ο Χριστός επί σφαγήν ήχθη. Η ελεημοσύνη δείγμα και καρπός υπάρχει της αγάπης, ώσπερ τινά κεφαλήν όλων των άλλων αρετών (η αγάπη), δια τον κληρονόμον της βασιλείας των Ουρανών. Τούτο φανερώνει η παραβολή των δέκα παρθένων με το έλαιον, το οποίον είναι η αγάπη.

Οι δίκαιοι τότε αποκριθήσονται : « Κύριε, πότε σε είδομεν πεινώντα και εθρέψαμεν; Κ.λ.π.». Βλέπετε ότι δικαίους ονομάζει τους εκ δεξιών του; Βλέπετε και την ταπεινώσιν

αυτών;, αναξίους θεωρούν εαυτούς ως μηδέν αγαθόν πράξαντες!! Δια τούτο μακαρίζει αυτούς ο Χριστός. Ακούσωμεν ταύτα και στενάξωμεν. Εγώ ελέγχομαι υπό της συνειδήσεώς μου..πολλοί στεερούνται ενδυμάτων και τροφής και εγώ είμαι πλήρης και ενδεδυμένος..

Άξιοι πένθους είναι οι πλούσιοι, αντί ν'αγαπούν τον πλησίον ως τον αυτόν τους, θεωρούν αυτούς ως χούν (χώμα).. Διότι τι άλλο είναι ο χρυσός και ο άργυρος τα οποία αγαπάμε και όχι τους αδελφούς; Μετανοήσωμεν δίδοντας ελεημοσύνην, με ταπεινώσιν ζώντας δια να τύχωμεν συγνώμης παρά Θεού και μη ακούσωμεν: «Πορεύεσθε απ'εμού οι κατηραμένοι..». Άσβεστον εκείνο το πύρ..

Όπως τα της αγάπης έργα πλήρωμα αρετών εστι, ούτω και το μίσος, ο ασυμπαθής τρόπος, πλήρωμά εστι της αμαρτίας. Και όπως εις την φιλανθρωπία ακολουθούν και υπάρχουν οι αρετές, ούτω εις την μισανθρωπία συνυπάρχουν οι κακίες. Δια τούτο εν ημέρα κρίσεως και μόνης απ'αυτής καταδικάζονται..

Οι δίκαιοι δια την ευποιϊαν (αγαθοεργίες) εγκωμιαζόμενοι ταπεινούνται μάλλον, δεν δικαιώνουν εαυτούς. Οι τής αριστεράς στάσεως (άπιστοι, αμετανόητοι..)δια την ασπλαχνίαν κατηγορούμενοι από τον Χριστόν, αντιλέγουν και δικαιολογούν εαυτούς.

Δια τούτο ακούουν : «Αμήν, λέγω υμίν, εφ'όσον ουκ εποιήσατε ενί τούτων των ελαχίστων, ουδέ εμοί εποιήσατε..», και ούτως πορεύονται εις κόλασιν αιώνιον, οι δε δίκαιοι εις ζωήν αιώνιον. Ελέησωμεν ημάς εαυτούς δια του ελέους προς τους αδελφούς. Ευ ποιήσωμεν ίνα λάβωμεν καλώς. Ομοία η αντίδοσις, φιλανθρωπία και αγάπη και έλεος, ουκ ίση δε τη αξία και τω μέτρω της υπεροχής. Συ μεν ελεείς τον έχοντα ανάγκην, λαμβάνεις παρά του Θεού εκατονταπλασίονα και αιώνιον ζωήν.

Όταν ο Κύριος έλθη εις την β'παρουσίαν τότε πάντες – λέγει ο απόστολος Παύλος- φανερωθήσεσθε εν δόξη.

Πάντες, οι τω Χριστώ υιοποιηθέντες και πνευματικά τούτου τέκνα, δια των έργων γενόμενοι. Η νηστεία και η εγκράτεια, ου προς αρετήν μόνον, αλλά και προς Θεοσέβειαν οφελούν. Πρέπει να συνυπάρχει με την νηστεϊαν και η εγκράτεια. Διατί; Διότι χορτασμός και των ευτελών βρωμάτων, εμποδίζει το καθάρσιον πένθος και την κατά Θεόν λύπην και την κατάνυξιν, η οποία σωτηρίαν κατεργάζεται. Συντρίβει την καρδίαν και ποιεί πένθος δια τας αμαρτίας ημών, η της τροφής και του ύπνου και των αισθήσεων κατά Θεόν συστολή. Βλέπε τον πλούσιον της παραβολής, του Ευαγγελίου, ειπών εαυτώ, φάγε, πίε, ευφραίνου, άξιον εποίησε της αιωνίου κολάσεως. Ούτω και ημείς λέγομεν, η ταπεινώσις, η εγκράτεια- νηστεία και ομολογία πίστεως (όχι κοινωνία με καταφρονητάς ορθ. Παραδόσεως) και η καρποφορία των αρετών, εξασφαλίζουν με την Θεϊαν βοήθειαν, την σωτηρίαν. Υπάρχει και άλλη μέθη πονηρά και πλησμονή, γινομένη από μνησικακία και κακίες για την οποίαν ο Ησαΐας λέγει : «Ουαί οι μεθύοντες άνευ οίνου».

Νηστεία πρωτίστως εκ των πονηρών λογισμών, αυτό το όντως έργον και χρέος ημών. Τα πονηρά πάθη και τα δυσσεβή δόγματα, δι αλλήλων εισάγεται, λαβόντα χώραν υπό της του Θεού δικαίας εγκαταλείψεως. Ο προδότης Ιούδας φιλαργυρίαν νοσήσας, περιέπεσε εις Θεοκτονίαν.

Η πίστις χωρίς των έργων είναι νεκρά και τα έργα χωρίς της πίστεως είναι ανωφελή. Η χάρις του Αγίου Πνεύματος ενώνει την νηστείαν με την ανακήρυξιν των ορθοτομούντων τον λόγον της ευσεβείας και την αποκήρυξιν των μη ορθοτομούντων (= κακοδόξων).

«Πάντα όσα ο Θεός έσται και ο δια της χάριτος τεθεωμένος έσται, χωρίς της κατ'ουσίαν ταυτότητος». Τέλος μεν θείων δογμάτων και της περί ταύτα φιλοπονίας, αλήθεια και προς τους πατέρας συμφωνία και ομολογία, της δε πρακτικής αρετής τέλος - αν δεν έλθει- εις το κατάλληλον τέλος, πρόξενος μείζονος καταδίκης γίνεται. Η νηστεία και η εγκράτεια τας του σώματος επαναστάσεις κοιμίζει, τον δε θυμόν και την επιθυμίαν μαραίνει.

Δια της νηστείας – εγκράτειας, ο έξω άνθρωπος φθείρεται και ο εντός ανακαινίζεται. Και κατά το πατερικόν λόγιον, παχεία γαστήρ, λεπτόν νουν ου τίκτει. Λοιπόν, δι' εγκρατείας και νηστείας λεπτυνομένη και τον νουν εξ ανάγκης λεπτύνει.

Εάν νηστεύωμεν σωματικός και ψυχικός όχι, ποίον το όφελος; Αληθής νηστεία είναι η καθαρότης έργων – λόγων – λογισμών!!

Όσον των έργων της δικαιοσύνης απομακρυνόμεθα, τοσούτον απομακρυνόμεθα του Θεού.

Το κεφάλαιον τού Ευαγγελικού κηρύγματος : Μετανοείτε, ήγγικε γαρ η βασιλεία των Ουρανών. Ου μόνον ήγγικε, αλλά και εν ημίν εστιν...και εντός υμών εστι.

« Ήλθεν ο Ιησούς επί την ιδίαν πόλιν δηλ. δια σαρκός επεδήμησε τω κόσμω. Εις τα ίδια ήλθε και οι ίδιοι αυτόν ου παρέλαβον..»

Ζηλώσωμεν των Θεοφόρων πατέρων την πίστιν, την υπομονήν, την ταπεινώσιν.

Πάντες ήκουον τον λόγον του Θεού, ου πάντες υπήκουον. Φιλήκοι και φιλοθεάμονες εσμεν άπαντες, φιλάρετοι ουχ άπαντες...

Κράββατον (εις το θαύμα θεραπείας παραλυτικού της Καπερναούμ) νοήσεις το σώμα. Πρότερον δουλεύων της αμαρτίας, μετά την ίασιν οδηγεί αυτό σωφρόνως ο νους. Πνευματικός θάνατος ψυχής, είναι ο χωρισμός ταύτης από του Θεού. Ο Σταυρός είναι η κατάργησις της αμαρτίας. « Εμοί ο κόσμος εσταύρωται» λέγει ο Παύλος.

Ο τον κόσμον φεύγων .. ο κόσμος ενεκρώθη, τούτο εστιν ο Σταυρός κατά τον αποστ. Παύλον : « το σταυρώσαι την σάρκα συν τοις παθήμασι και ταις επιθυμίαις».

Εις τον Μωϋσίν εις το όραμα της φλεγομένης βάτου, λέγει ο Θεός: « Λύσαι το υπόδημα των ποδών σου», δηλ. μη ζεις με σαρκικό φρόνημα. Ο Παύλος προσθέτει μετά το: « Εμοί κόσμος εσταύρωται» το «καγώ τω κόσμω», δηλαδή ημείς σταυρούμεθα τω κόσμω και τα πάθη αυτών φευγόντων εξ ημών. Όταν τον εντός ημών άνθρωπον καλλιεργώμεν, ζητούντες την εντός ημών βασιλείαν του Θεού, τότε σταυρούμεθα τω κόσμω και τα πάθη.

Δια της ευχής και μελέτης, θέρμη γίνεται εις την ψυχήν πού διώκει τους πονηρούς λογισμούς, ειρήνην χαρίζουσα εις την ψυχήν και το σώμα. Οι άγιοι λέγουν: πάσαν σου

σπουδήν ποιήσον, ίνα η εντός σου εργασία είναι κατά Θεόν και θα νικήσεις και τα έξω πάθη. Εάν είναι η ρίζα αγία θα είναι και οι κλάδοι.

Το φυτόν Σαβέκ επί του οποίου εκρέματο ο κριός από των κεράτων και Αβραάμ εθυσίασε αντί του Ισαάκ, σύμβολον είναι του Σταυρού.

Σαβέκ ερμηνεύεται άφεςις.

Ω! μυστήριον του Σταυρού!! Της Θεοπτίας λέγω, κατά την οποίαν τελειώτερον σταυρούται και αποθνήσκει ο άνθρωπος τη αμαρτία και ζει τη αρετή. Ο Ιακώβ αυτός εαυτώ μαρτυρεί και την θεωρίαν και την σωτηρίαν λέγων : «Είδον τον Θεόν πρόσωπον προς πρόσωπον και εσώθη η ψυχή μου». Πρόσωπον Θεού ορώμενόν εστιν η ενέργεια της χάριτος εις τους αξίους. Όταν λέγει η Γραφή: « Ουδείς όψεται το πρόσωπόν Μου..». αυτό λέγει ο Θεός δια την ουσίαν του.

Ο Αβραάμ και ο Ιακώβ εις την ζωήν τους είχαν ενεργούμενον του Σταυρού το μυστήριον. Ο Ισαάκ και ο Ιακώβ το του σταυρού μυστήριον προανεφώνησαν.

Ονειδισμός του Χριστού παρά των αφρόνων, είναι ο σταυρός. Το να ακολουθώ τον Χριστόν, σημαίνει ζωή σύμφωνα με το Ευαγγέλιον, πάσαν αρετήν και ευσέβειαν καρποφορούντες. Του Χριστού ο Σταυρός πρέπει να γράφει το Δεσποτικόν όνομα.

Έλιξ της αμπέλου είναι οι μαθητές του Κυρίου, προς τους οποίους είπεν: «Εγώ εμι η άμπελος, υμείς τα κλήματα».

Νηστεία θεάρεστος είναι η τελούμενη προς μαρασμόν της επιθυμίας, μίσους μεταποίησησιν (δηλ. κατά δαιμόνων και ουχί των ανθρώπων), θυμού σβέσιν, απάλειψιν μνησικακίας, προς διανοίας και προσευχής εργασίαν και καθαρότητα. Οικονομήσωμεν τα καθ'ημάς. Αφήσωμεν ίνα αφεθώμεν, ελεήσωμεν ίνα πολλαπλασίως ελεηθώμεν. Κτησώμεθα σπλάγχνα οικτιρμών..

Χαίρε Θεοτόκε, το Θεϊον πυρ απυρπολύτως συλλαβούσα και χορηγούσα τοις φιλοθέοις και Θεοτοκοφίλοις.

Η περιτομή του Μωσαϊκού νόμου, σφραγίς ήν και συμβολική διδασκαλία της περιτομής των πονηρών λογισμών. Μακαρίζει ο Χριστός τους καθαρούς τη καρδία. Εγώ σχήμα έξωθεν έχω αγγελικόν, έσωθεν διαβολικόν. Νητιάσωμεν τη κακία, τα της νίκης σύμβολα βαστάσωμεν...(ομολογία Πίστεως και ασκητικήν διαγωγήν).

Αεί ταπεινότεροι γενόμενοι, όθεν η σωτηρία..

Έγινε ο του Θεού Υιός, άνθρωπος, ίνα λύση τον δεσμόν της αμαρτίας, ίνα δείξη την του Θεού προς ημάς αγάπην. Ίνα δείξη εις πόσον βάθος κακών επέσαμεν. Ίνα υπόδειγμα γένηται ημίν ταπεινώσεως. Ίνα δείξη αγαθήν την ημών φύσιν, παρά Θεού κτισθείσαν. Ίνα γένηται της αναστάσεως και της αιωνίου ζωής αρχηγός. Ίνα Υιός ανθρώπου γενόμενος και της θνητότητος μεταλαβών, υιός Θεού τους ανθρώπους ποιήσει, κοινωνούς ποιήσας της Θείας αθανασίας. Ίνα δειχθη, πως η του ανθρώπου φύσις, παρά πάντα τα κτίσματα κατ'είκόνα εκτίσθη Θεού... Ίνα τιμήση την σάρκαν και αυτήν την θνητήν, ως μη τα

υπερήφανα πνεύματα προτιμητέα του ανθρώπου και Θεοποιείσθαι δια την ασαρκίαν και την αθανασίαν. Ει μη εσαρκώθη ο Λόγος του Θεού, δεν θα εδείκνυτο Πατήρ αληθώς ο Πατήρ. Ουκ αν αληθώς Υιός ο Υιός.

Ουκ αν το Πνεύμα το άγιον εκπορευόμενον εκ του Πατρός. Ο Χριστός υπέστη το πάθος του Σταυρού, υπόδειγμα γέγονεν ημίν, τοις δια παρακοής απολλυμένοις και δι' υπακοής σωζομένοις .

«Την απαρχήν του Πνεύματος έχοντες – λέγει ο Παύλος- κ.λ.π.». Απαρχήν εδώ λέγει την χάριν του Αγίου Πνεύματος, την οποίαν ελάβομεν εις το βάπτισμα, των αμαρτημάτων απαλλαγέντες.. απαρχή ταύτα (δηλ. ανακαινίσις και δικαίωσις)των μελλόντων εκείνων αγαθών. Τέκνα Θεού εσμεν. Τούτο η αρχή της υιοθεσίας.

Φωτός γαρ έχει λόγον, η διδασκαλία των Θεοφόρων Πατέρων. Ο Θεός ευλόγησε την εβδόμη ημέραν (το Σάββατον) ..διότι κατέπαυσε από πάντων των έργων αυτού. Υπάρχουν έργα του Θεού, τα οποία δεν ήρχισε να δημιουργεί, ούτε κατέπαυσε ποιών. Δια της καταπαύσεως της εβδόμης, διδάσκει ημάς να ζητώμεν να εισέλθωμεν εις εκείνην την κατάπαυσιν, η οποία είναι η κατά νουν ημών θεωρία και δια ταύτης, προς Θεόν άνοδος.

Ο Δαυίδ λέγει: « Έργα αυτού, αλήθεια και κρίσις. Έργο Θεού άναρχον η γνώσις των όντων και η πρόγνωσις αυτών που θα γίνουν, τας οποίας αλήθεια λέγομεν. Έργον άναρχον και άπαυστον η κρίσις και η πρόνοια του Θεού. Ο την αγαθήν μερίδα (ως η Μαρία η αδελφή Μάρθας) εκλέξας, την μνήμην του Θεού έχων, αποδιώκων πάντα λογισμόν εμπαθή, την σωτηρίαν του φροντίζων, έργον έχει και αυτός την αλήθειαν και την κρίσιν εις την ψυχήν του. Ούτος δια της αδιαλείπτου ευχής εισήλθε εις την Θεϊαν κατάπαυσιν, Θεοπτίαν αξιούμενος. Ο Παντογνώστης Θεός προεώρα την πτώσιν του Αδάμ..την ενανθρώπισιν Του. Ο ανακαινισμός του ανθρώπου έγινε με την εις τον Άδην κάθοδον του Κυρίου και την σωτηρίαν των εκεί πιστευσάντων. Δια τούτο λέγει ότι ευλόγησε την εβδόμη. Παρεσκευάθη τούτο κατά το Σάββατον, καθαρώς δε εφάνη και ετελέσθη το πάν, του σώματος ανακληθέντος προς αφθασίαν, κατά την ογδόην δια της Αναστάσεως Του. Δια τούτο και Κυριακή ονομάζεται. Η ογδόη είναι τελείωσις της εβδόμης. (τούτο μυστικώς εφανέρωνε η εορή Ιωβηλαίου έτους και εορή των σαλπύγγων της Παλαιά Διαθήκης). Λοιπόν, η εβδόμη τιμία, ως εισάγουσα εις την ογδόην.

Η ανάστασις του Κυρίου, της ανθρώπινης φύσεως ανάστασις (ανανέωσις – αναζώωσις και ανάπλασις και προς ζωήν αθάνατος επανέλευσις). Όπως τον Αδάμ πρώτη των άλλων είδε η γυνή Εύα, ούτω και τον Αναστάντα (ως ήτο δίκαιον) πρώτη η Θεοτόκος είδε και ήκουσε και ήγγισε των αχράντων ποδών του, αν και οι ευαγγελιστές δεν λέγουν αυτό φανερώς, μη θέλοντες την μητέρα να έχουν ως μάρτυρα, δια να μη δοθή αφορμή υποψίας εις τους απίστους. Η άλλη Μαρία, ή «μήτηρ» Ιακώβου και Ιωσή, είναι η αυτή (= η Θεοτόκος).

Κατά τους Ευαγγελιστάς: «Μιαν των Σαββάτων», είναι η Κυριακή. Αι μυροφόροι δύο και τρεις φορές ήλθον εις τον Τάφον, ου κατά τον αυτόν χρόνον. Η Μαγδαληνή μόνη της πάλιν ήλθε εις το Μνήμα και παρέμεινε επί πλέον.

Πρώτην πάντων η Θεοτόκος ήλθε εις τον Τάφον, ο αρχάγγελος Γαβριήλ απεκύλισε τον λίθον εκ του μνήματος... σεισμός δε εγένετο μέγας... δια την Θεοτόκον πρώτην ήνοιξε ο τάφος . Δι' αυτήν και δι' αυτής πάντα ανοίγονται εν τω ουρανώ και εν τη γή..

Ο αρχάγγελος Γαβριήλ είπε: «Μη φοβείσθε, Ιησούν τον εσταυρωμένον ζητείτε, Ηγέρθη ...κλπ...»

Η Μαγδαληνή Μαρία δεν ήτο μαζί την Θεοτόκον όταν εφάνη και ωμίλησε σ' αυτήν ο Αναστάς .Το γράφει ο Ευαγγελιστής Ιωάννης: ότι έτρεξε και είπε εις Πέτρον και Ιωάννην «ότι ήραν τον Κύριον εκ του μνημείου και ουκ οίδαμεν που έθηκαν αυτόν»

Αν τον είχε ιδή και προσκυνήσει δεν θα έλεγε τα ανωτέρω..

Ελθόντες Πέτρος και Ιωάννης τρέχοντες εις τον Τάφον, ήλθε και η Μαγδαληνή και έμεινε κλαίουσα. Οι Άγγελοι φανέντες ηρώτησαν τι κλαίεις; Εκείνη πάλιν ως επί νεκρού απαντά.. ιδούσα τον Ιησούν, προσφωνήσασα αυτή και θέλουσα να ασπαστεί τους πόδας Του, ήκουσε το : « Μη μου άπτου». Εξ όλων αυτών κατανοούμεν ότι όταν ο Ευαγγελιστής Ματθαίος λέγει ότι οι Μυροφόρες εκράτησαν τους πόδας και ασπάστηκαν αυτούς (ενώ όταν εφανερώθη εις Θεοτόκον και τις άλλες γυναίκες, εις μόνην την Θεοτόκον επέτρεψε ν' ακουμπήση τους αγίους πόδας Του) κοινοποιείται την προσκύνησιν δια να μη προβάλλει τη Θεοτόκον μάρτυρα της Αναστάσεως. Εις τον πρόσκαιρον τούτον αιώνα η ζωή των σωζομένων είναι: α) μετάνοια και β) βίος θεοφιλής.

Ο καιρός συνεσταλμένος- λέγει ο απόστολος δηλαδή ο βίος βραχύς, ο θάνατος εγγύς, φθαρτός ο κόσμος ο πρόσκαιρος, αιεί μένων ο αιώνιος.

Φύγωμεν τα ψυχοβλαβή του παρόντος βίου.

Φύγωμεν τα της απιστίας και κακίας έργα τα οποία μη μόνον πραττόμενα, αλλά και μόνον αγαπώμενα και μελετώμενα κατά νουν, άξιον ποιεί τον άνθρωπον της Θείας αποστροφής.

Των σαρκικών λογισμών παυσαμένων εις την ψυχήν μας, η χάρις του Αγίου Πνεύματος ειρηνεύει ημάς.

Η γεύσις αυτή, αρραβών εστιν των μελλόντων αγαθών, δεχομένη τούτων η ψυχή γίνεται πνευματική και της ίδιας σωτηρίαν λαμβάνει πληροφορίαν. Πάντες οι κληρονόμοι της αιωνίον ζωής, μιμούνται την ζωήν του Χριστού. Ταύτης της μιμήσεως αρχή είναι το βάπτισμα (τύπος της ταφής και αναστάσεως Του), μεσότης ο κατ' αρετήν βίος – Ευαγγελική πολιτεία, τέλος η νίκη των παθών προξενούσα την αιώνιον χαράν.

Μετά την Ανάστασίν Του φανείς εις αποστόλους, έφαγε ιχθύος οπτού μέρος και κηρίον μελισσών. Ου δεόμενος τροφής, αλλά δια να πιστοποιήση την οικείαν ανάστασιν. Ανάλωσε την τροφήν, ου κατά των θνητών σωμάτων φύσιν, αλλά κατά θείαν ενέργειαν (ως το πυρ αναλίσκει τον κηρόν).

Εφαινετο εις τους ανοήτους Ιουδαίους ότι καταλύει το Σάββατον. Αυτός δε είπεν, ουκ ήλθον καταλύσαι τον νόμον, αλλά πληρώσαι. Πως; Υποσχόμενος ότι θα δώσει το Άγιο

Πνεύμα εις τους τηρούντας τας εντολάς και πάσας τας ημέρας εις τους φιλοθέους ευλογημένα Σάββατα εποίησε και ούτως ου κατέλυσεν, αλλ' ανεπλήρωσεν! Ποιήσωμεν τας ημέρας της ζωής μας Σάββατα, δια της απραξίας των κακών και ομολογίας Πίστεως. Φυλάττωμεν δι' αγάπην, αδιάλυτον την ενότητα προς αλλήλους. Την καρδίαν άνω προς τον Θεόν έχοντες, βλέπομεν το μέγα θέαμα, την ημετέραν φύσιν, αύλω συνδιαιωρίζουσιν πυρί θεότητος. Παν το έχον αρχήν και τροπήν υφίσταται. Η λογική φύσις το αυτεξούσιον έχουσα, εθελούσιον έχει την επί το χείρον ή το κρείττον τροπήν.

Οι άγγελοι, χορεύουν εν χαρά περί το πρώτον φως, προς αυτό βλέποντες αεί, την πηγήν του Φωτός, απαύστως υμνούντες, εις κατωτέρους αγγέλους την φωτοποιόν χάριν διαπέμποντες, ως διάκονοι φωτός.

Οι άνθρωποι, ως μη αυτοκίνητοι προς το κακόν, μετ' ελέους η παρά του Θεού παιδεία εξ αρχής εδόθη...αν και κατεδικάσθημεν εις θάνατον, αλλ' έλαβε μετανοίας προθεσμίαν τον πολυετή χρόνον που έζησε ο Αδάμ μετά την παρακοήν και τον χρόνον τον οποίον έκαστος διαβιούμεν. Πάσα η ζωή μας, μετανοίας εστί καιρός.

Ο Ενώχ ουκ ευηρέστησε μόνον, αλλά και μετετέθη, σαφής απόδειξις της συμπαθείας του Θεού προς ημάς. Δια τας αμαρτίας δικαίως παγκόσμιον κατακλυσμόν υπέστημεν..τον δίκαιον Νώε διέσωσε, ρίζαν δευτέραν του ημετέρου γένους εποίησε..

Ω φιλανθρωπία Θεία, νικώσα τας αμαρτίας ημών! Τα εναντία εστί, των εναντίων (δυνάμεων) ιάματα..δηλ. εθανατώθημεν με την συμβουλήν διαβόλου, δια της αγαθής του αγαθού Θεού συμβουλής ζωοποιούμεθα.. Έστω ο λόγος υμών ναι, ναι , ου , ου... Τι σημαίνει ο διπλασιασμός; Το λεγόμενον από εμάς ναι ή όχι να έχει από των πραγμάτων την συμφωνίαν. Κατ' αυτόν τον τρόπον θα' ναι το ναι ναι και το ου ου.

Τα λεγόμενα και πραττόμενα από εμάς νάναι αληθή, δίκαια και αγνά. Βασιλείαν απόλεμον ελπίζομεν η οποία ουχ υπάρχει επί γης και βίον άλυπον ουχ ευρίσκομεν, παρά μόνον εν ουρανοίς. Εάν ταύτα ποθούμεν, προς ουρανόν τρέζωμεν δια της οδού των εντολών Κυρίου, τη ελπίδι χαίροντες και τη θλίψει υπομένοντες.

Μη προκρίνωμεν του φωτός το σκότος..ζώμεν και αποθνήσομεν και αναστησόμεθα πάντως.

Τα εωθινά ευαγγέλια δεν είναι όλα εωθινά, (Εωθινά λέγοντα τα κατά την έω = όρθρον, τετελεσμένα. Μετά την Ανάστασιν, εμφανίσεις του Χριστού (τις οποίες τα εωθινά Ευαγγέλια περιγράφουν) δεν έγιναν πρωί αλλά και μέσον της ημέρας και προς εσπέραν (όπως η εις Εμμαούς..).

Μετά την συντέλειαν του αιώνος, μετά των σωμάτων αυτών οι δίκαιοι έσονται φωτός κληρονόμοι και υιοί της όντως ημέρας (Ανέσπερος τότε η ημέρα εκείνη)..ούτε όρθρον έχει ή είχε ουδέ αρχήν. Ημάς εκυρίευσε νυξ αμαρτίας και θάνατος.. αλλ' ο Θεός γενόμενος άνθρωπος, έσωσε ημάς. Η Ανάστασις Του , απαρχή των κεκοιμημένων εγένετο. Η Ανάστασις έω (αυγής) και όρθρον λόγον έχει προς την ανέσπερον ημέρα της Βασιλείας.

Δια τούτο τον λόγον εωθινά και ορθρινά είναι πάντα τα Ευαγγέλια της Αναστάσεως. Εις το εωθινόν με την εμφάνισιν του Κυρίου εις αποστόλους εις λίμνη Γεννησαρέτ.. ο Πέτρος εξώσθη τον επενδύτην και κολυμβών 200 πήχεις έφθασε εις την ξηράν, και ελθόντων και των άλλων μαθητών, είδον ανθρακιάν, οψάριον και άρτον.

Ανθρακιάν ενόμισαν τινες του πυρός (όπου το οψάριον εψήνετο)..αλλά λέγει ανθρακιά ουχί αναμμένην, αλλά κειμένην, το οποίον ήτο δέρμα τι (ως τραπεζομάνδηλο κοινώς λεγόμενον) το οποίον αντί τραπέζης εχρησιμοποιούσαν οι οδοιπόροι. Βλέπουν οι απόστολοι ιχθύν και άρτον, τα οποία εκ μη όντων ευρέθησαν έτοιμα από τόν Κύριον.

Ελλάουν οι απόστολοι την Πεντηκοστήν, ετέραις γλώσσαις, τουτέστι διαλέκτοις, προς τους εκ παντός έθνους συνελθόντας, καθώς το Πνεύμα εδίδου αυτοίς λόγον. Ο γραφικός κάλαμος όργανόν εστί γραφέως, της ενέργειας πάντως, αλλ' ου της ουσίας μετέχων του γράφοντος και εκείνα γράφει ό,τι θέλει ο γραφεύς.

Πνευματικόν Θέρος, είναι η από απιστίας εις πίστιν μετάστασις. Θεριστάς του πνευματικού θέρους, τους αποστόλους και διαδόχους αυτών και διδασκάλους της ευσεβείας λέγομεν.

Ζιζάνια είναι οι υιοί του πονηρού. Καιρός του θερισμού έστιν η συντέλεια του αιώνος τούτου.

Οίκος Θεού εσμέν – λέγει ο απόστολος – εάν την ομολογίαν και το καύχημα της ελπίδος μέχρι τέλος βεβαίαν κατάσχωμεν (δια της ομολογίας την ευσέβειαν λέγει. Δια του καυχήματος της ελπίδος, τον θεάρεστον βίον φανερώνει)

Θεριστές οι άγγελοι.. Τας αγγελικάς δυνάμεις πτύον (= λικμητήριον, φτυάρι) εν τη χειρί του Χριστού, ο Βαπτιστής ωνόμασε.

Οι Άγιοι είναι έμψυχοι εικόνες αρετής, βιβλία ζώντα διδάσκοντα τα ψυχοφέλιμα. Προηγείται της μετανοίας, επίγνωσις των οικείων παισμάτων (η επίγνωσις έλκει τον έλεον και δια εξαγορεύσεως και αυτομεμφίας τελείαν άφεςιν λαμβάνει).

Ο παράλυτος της Καπερναούμ (κατά Ματθαίον) είναι η ψυχή εκάστου, όταν λάβει λογισμόν επιστροφής, οδηγείται προς Κύριον υπό τεσσάρων: της οικείας καταγνώσεως, της εξομολογήσεως των αμαρτιών, της υποσχέσεως αποχής των κακών και 4^{ον} της δεήσεως προς Θεόν.

Η Χάρις του Βαπτίσματος δια την φιλανθρωπίαν του Θεού παραμένει ακόμη και μετά το βάπτισμα όταν αμαρτάνωμεν.. η υγεία και η καθαρότης της ψυχής ου παραμένει..

Δια τούτο εχομεν ανάγκη μετανοίας, ίνα ακούσωμεν μυστικώς (όπως ο παράλυτος): «θάρσει , τέκνον». Λαβόντες συγχώρησιν, εις χαράν η λύπη μας γίνεται. Η λύπη αυτή είναι το πνευματικόν μέλι, το οποίον θηλάζομεν εκ πέτρας..(Δευτερ.κεφ.32). Τούτο εστί η κατά Θεόν σωτήριος λύπη, τον εαυτόν μας να κατηγορούμε ως αίτιον και όχι τους άλλους. Οι Νινευίτες μετενόησαν.

Ο Ιωνάς ουκ εκήρυξε μετάνοιαν, αλλά καταδίκης απόφασιν, καταστροφήν και θάνατον. Ο Χριστός μετάνοιαν κηρύττων και βασιλείαν ουρανών...και μακαρίζει τους πενθούντας. Ας λυπηθώμεν, διότι στερούμεθα της αυτοπροσώπου ομιλίας προς Θεόν, της μετά των αγγέλων συναυλίας και αιωνίου ζωής. Ο μη γνωρίζων την στέρησιν ταύτην δεν είναι της μερίδος των πιστών..Πενθήσωμεν εαυτούς. Δια την παρακοήν ενεδύθημεν δερματίνους χιτώνας δηλ. το νοσερόν τούτο και θνητόν σώμα, καταδικασθέντες εις βίον πολυσύμφορον.

Θάνατος ψυχής εστιν, η του Θεού εγκατάλειψις. Ο Αδάμ παρήκουσε Θεού..Ημείς έχομεν την εντολήν : ΜΕΤΑΝΟΕΙΤΕ..Μη μακρύνωμεν ημάς αυτούς από την ΜΕΤΑΝΟΙΑ, δια των πονηρών έργων ημών. Πτωχός τω πνεύματι είναι ο έχων Ταπεινώσιν. Δια των ακουσίων πειρασμών μόνον, ου τελειούται ο άνθρωπος, αλλά ανάγκη και των εκουσίων δηλ. σωφροσύνη, δικαιοσύνη, αγάπη προς Θεόν και αλλήλους...κ.λ.π.

Ηνάγκασε ο Ιησούς τους μαθητάς να εισέλθουν εις το πλοίον, διά να φθάσουν απέναντι..Πλέομεν την κοσμικήν θάλασσα των θλίψεων και των πειρασμών, ώστε «προάγειν εις το πέραν» δηλ. νίκην κατά παθών, κόσμου, διαβόλου. Αλλά τούτο ουκ ισχύομεν χωρίς Χριστού. Το πλοίον (λέγει το Ευαγγέλιον) ην εις το μέσον της Τιβεριάδος λίμνης βασανιζόμενον υπό των κυμάτων, διότι ήτο εναντίος ο άνεμος (δηλ. οι αργότερα επελθόντες διωγμοί Διοκλητιανού, Δεκίου..κ.λ.π..). Ενάντιος άνεμος είναι το πνεύμα της πονηρίας..ο διάβολος. Τετάρτη φυλακή νυκτός ήλθε ο Ιησούς προς τους αποστόλους περπατών επί θαλάσσης..

Εις 4 μέρη διαιρούσαν την διάρκεια της νύκτας οι νυκτοφυλακτούντες. Επιτρέπει ο Χριστός να ταλαιπωρηθούν απ'τα κύματα, ώστε να γυμνάση αυτούς εις την υπομονήν. Συγχωρεί αυτούς να φοβηθούν, νομίζοντες τον Ιησούν φάντασμα, ώστε να ζητήσουν την βοήθειάν Του. Λέγει ο Κύριος, μη φοβείσθε, εγώ ειμι ο Θεός αεί ων, κ'έπ'εσχάτων άνθρωπος έγινα δι'υμάς (ο πάντα δυνάμενος). Τετάρτην φυλακήν νυκτός δηλ. μετά τον φυσικόν νόμον, μετά τον γραπτόν νόμον, μετά την πρώτην του Κυρίου παρουσίαν ο της δευτέρας παρουσίας καιρός θ'ακολουθήση. Όταν ανέβησαν ο Ιησούς και ο Πέτρος εις το πλοίον, εκόπασεν ο άνεμος και έφθασαν εις την ξηράν (δηλ. σύμβολον της βασιλείας ουρανών).

Η προς Θεόν αγάπη, ρίζα και αρχή πάσης αρετής εστιν..

Φιλόκοσμος, ο φιλοσώματος. Φυλάζωμεν εαυτούς εν ομονοία συνδούμενοι τη προς αλλήλους ειρήνη, απεχόμενοι της κατ'αλλήλων μανίας.. Των κατά την γεύσιν πονηρών παθών, ουχ η τροφή αιτία αλλ' η αμετρία (=τρυφή)..ταύτα εστί γαστριμαργία, λαιμαργία κ.λ.π. και εξ αυτών πορνείες, ακολασίες κ.λ.π.

Η φιλοσώματος ψυχή είναι αιχμάλωτη εις την φιλαργυρίαν, πλεονεξίαν..

Έστι και άνευ σωματικών αισθήσεων, ένδοθεν αίσθησις (= φαντασία) όπου ηδονές και πάθη φύονται (οίησις αλαζονεία..). Υπάρχουν και μικτά πάθη συνιστάμενοι εξ αισθήσεως και φαντασίας (= άνθρωπαρέσκεια, κενοδοξία και υπερηφανία).

Η εκ Θεού ηδονή ψυχής, καθαρά εστι και απαθής και χωρίς οδύνη. Ο κόσμος ούτος με την ηδονή φέρει μαζί και την οδύνην, ένας ο κόσμος, αλλά εις αναριθμήτους σχεδόν μερίζεται, των οποίων ο καθένας όλον αυτόν έχει και ποθεί να εξουσιάσει. Της κατά νουν θείας απολαύσεως και ηδονής αμερίστως μεριζομένης εάν κάποιος δεκτικός όλης γίνει, τους άλλους δεν βλάπτει. Την ευσέβειαν έκαστος έχει ολόκληρον, τον πλησίον ου βλάπτει, μάλλον δε ωφελεί. Το σώμα μας την ηδονήν αποδέχεται, την δε οδύνην αποστρέφεται. Των καθ' ηδονήν και οδύνην πονηρών παθών, υπάρχουν κάποια (ούτε ανώδυνα ούτε ενήδονα) αλλά μικτήν έχουν την γένεσιν, ως: ειρωνεία, κολακεία, δόλος, υπόκρισις. Βλέπετε την πλάνην και απάτην του κόσμου; Πόσα κακά ημάς περιβάλλουν και χωρίζουν ημάς του Θεού.

Χρόνος ενέσται, χρόνος εγγενήσεται (=θα χρειασθή καιρός, θα περάσει καιρός)/

Ο κόσμος εν τω πονηρώ υπάρχει..ένεκεν της ημετέρας παραχρήσεως και κακής διοικήσεως..Ημείς ποθήσωμεν τον άνω κόσμον...το μυστήριον του μέλλοντος αιώνος. Πανταχού ο Θεός και η Βασιλεία του φανερούμενη δια του Αγίου Πνεύματος εις τους παραμένοντας μετά του Κυρίου (τηρούντες τας εντολάς και ομολογίαν Πίστεως). Ο Μωϋσής ομιλών Θεώ εδοξάσθη το πρόσωπον του. Έπαθε την μεταμόρφωσιν, ουκ ενήργησε. Ο Χριστός οίκοθεν είχε την λαμπρότητα εκείνην, όπως δεν είχε ανάγκη προσευχής, θείω φωτί λαμπρυνούσης το σώμα.

Ο προφ. Ησαΐας περί του Ευαγγελίου προφητεύσας γράφει: «Λόγον συντετμημένον δώσει Κύριος επί της γης» δηλ. με ολίγα λόγια που έχουν αξιόλογα θέματα. Πάντα εκείνα τα προ της επιδημίας του Κυρίου νομοθεσίες, θυσίες, ατελή ήσαν (ου κατά το προηγούμενον θέλημά Του εγένοντο) αλλά δια την μέλλουσαν του Κυρίου παρουσίαν συνεχωρείτο. Τα άορατα και ορατά πάντα δια τον άνθρωπον εποίησεν ο Θεός. Έπειτα εσαρκώθη δι' ημάς κινούμενος από φιλανθρωπίαν, αγάπην και έλεος.

Διπλούν έστι, το της ελεημοσύνης καλόν (προς τους πτωχούς κ.λ.π. και δεύτερον μακροθυμία και συμπάθεια προς τους πταίοντας). Μακάριοι οι ευμετάδοτοι ότι εκ Θεού θα ελεηθούν.

Ο θάνατος της Θεοτόκου ζωηφόρος, εις ουράνιον και αθάνατον μεταβιβάζων ζωήν. Η μνήμη τούτου χαρμόσυνος εορτή και παγκόσμιος πανήγυρις. Παρέστη η βασίλισσα (=Θεοτόκος) εκ δεξιών σου – (Ψαλμ.44). Οράτε την διαφοράν στάσεως; Τα Σεραφείμ ίστανται κύκλω..πέριξ του θρόνου του Θεού. Η Θεοτόκος δεξιά του Θεού όπου κάθεται ο Βασιλεύς, εκεί ο θρόνος ίσταται..

Ω! Φθόνον κατ' αλλήλων έχοντες.. λαιδορούντες αλλήλους..καταλαλούντες αλλήλων..παν είδος αμαρτίας εργαζόμενοι.

Ο πλούσιος της παραβολής Ευαγγελίου, ήκουσε το : «άφρον, ταύτη την νύκτα απαιτούσι την ψυχήν σου». Η απόφασις του Θεού είναι και δι' ημάς: «Ούτως ο θησαυρίζων εαυτώ και μη εις Θεόν πλουτών». Ο πλούσιος εκείνος δεν επλούτησε εξ αδικιών, αλλά δεν επλούτησε εις Θεόν δια της ελεημοσύνης, άξιος θανάτου γενόμενος..

ΙΑΤΡΕΥΣΩΜΕΝ ΤΗΝ ΗΜΕΤΕΡΑΝ ΚΑΚΙΑΝ, ΜΙΜΗΣΩΜΕΘΑ ΜΗ ΤΟΥΣ ΕΝ ΝΩΕ ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΩ ΔΙΑΦΘΑΡΕΝΤΑΣ, ΑΛΛΑ ΤΟΥΣ ΕΝ ΝΙΝΕΥΪ ΔΙΑ ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ ΔΙΑΣΩΘΕΝΤΑΣ!!

Εγγύς Κύριος εις αυτούς που επικαλούνται Αυτόν, εάν όχι μόνο λόγια προσευχής υπάρχουν, αλλά και άξια έργα μετανοίας..

Ο Πρόδρομος Ιωάννης ην Θεώ μόνω ζων, Θεόν μόνον ορών, Θεόν τρυφήν οικείαν ποιούμενος. «..ην εν ερήμοις έως αναδείξεως αυτού κ.λ.π.».

Ημέρα αναδείξεως λέγει την ημέραν βαπτίσεως του Κυρίου..Εφοβείτο ο Ηρώδης τον Πρόδρομον διά τον λαόν, διότι είχαν αυτόν ως προφήτην.. βαβαί πόσων κακών αίτιον και δοξομανία! Ουκ ηδύνατο φονεύσαι δια τον όχλον, εφόνευσεν δια τους συνεορτάζοντας.

Φεύγετε την προς Ηρώδην ομοίωσιν, σπεύδωμεν όση δύναμις προς μίμησιν της ζωής του Προδρόμου, ο οποίος υπέρ αρετής αγωνιζόμενος απετημήθη την κεφαλήν, ίνα και ημείς έτοιμοι είμεθα μέχρι θανάτου προς την αμαρτίαν ν' αγωνισθώμεν. Μαρτυρίου στέφανον θα λάβει ο τα πάθη δι' αρετής τροπωσάμενος.

Ήκουσε η Εύα της κακοβούλου συμβουλής του πονηρού. Είδεν, έπαθεν, έφαγεν, απέθανεν. Έλαβε κοινωνόν του γεύματος και του πτώματος τον Αδάμ. Καθάρωμεν το της διανοίας όμμα, έργοις και λόγοις και λογισμούς, προς Θεόν ανατεινόντες. Ο λέγων ότι ο Θεός δεν έπρεπε να δημιουργήσει αυτούς που θα τιμωρούνται αιωνίως εις την κόλασιν, ουδέ τους σωζομένους έπρεπε ούτε τους αγγέλους ,τούτο λέγει ότι δεν έπρεπε νάναι δημιουργός ο Θεός.. Βλέπετε τον παραλογισμόν ; Αυτεξούσιοι οι άνθρωποι, άλλοι γίνονται κακοί, άλλοι αγαθοί. Τι είναι το πρόπον εις τον Θεόν, δι' αυτούς τους κακούς να μη φέρη εις ζωήν τους αγαθούς; Τι αδικώτερον να εννοήση ούτως τις ; Ο Θεός δια την χρηστότητα του, ου δια τους κακούς επέτρεψε την γένεσιν των αγαθών, αλλά δια τους αγαθούς, και αυτούς που θα γίνουν κακοί εδημιούργησεν.

Η Φιλανθρωπία του, πάντας εκάλεσε. Γάμον (εις την παραβολήν) λέγει την συνάφειαν Υιού του Θεού προς την ανθρώπινην φύσιν, και δι' αυτής προς την εκκλησίαν. Ούχ ένα γάμον, αλλά γάμους λέγει του Ουρανίου Πατρός ποιήσαντος τω Υιώ αυτού, επειδή ο Χριστός των καθαρών ψυχών νυμφίος συνάπτεται μυστικώς με την ψυχήν.

(..οσμή ζωής εις ζωήν εν τοις σωζομένοις και οσμή θανάτου εις θάνατον).

Τι γαρ τα παρόντα, κι αν μεγάλα είναι μεγάλα και θαυμαστά, προς τα εν ουρανοίς παρά Θεού δεδομένα; Ως πρόβατα εν μέσω λύκων.. είναι οι Χριστιανοί. Γίνεσθε φρόνιμοι ως οι όφεις και ακέραιοι ως αι περιστεραί (λέγει ο Θεάνθρωπος) φυλακτικός εστιν ο όφισ εαυτού, αλλά δηλητηριάζει τους άλλους, αμυντικήν και κακοποιόν έχων δύναμιν: η περιστέρα είναι άκακος.. Παραγγέλλει ο Κύριος να μη κακοποιούμε ως οι όφεις, ούτε αφύλακτοι (ως τα περιστέρια), αλλά την προσοχή με την ακακία να ενώσουμε δια το έργον της ομολογίας Πίστεως και της αρετής. Μήτηρ προσευχής η ησυχία. Προσευχή δε θείας δόξης εμφάνεια.

«Τούτο εστι Ευαγγέλιον, πρεσβεία Θεού προς ανθρώπους δι' Υιού σαρκωθέντος και της προς τον Πατέρα καταλλαγής μισθόν δωρουμένου (εις τους πιστούς) την αγένητον

θέωσιν δηλ. την κατ' είδος ενυπόστατον έλλαμψιν, η οποία ουκ έχει γένεσιν, αλλ' ανεπινόητον φανέρωσιν εν τοις αξίοις» (αγ.Μαξ. Ομολογ.)

«Άθλος αρετής, Θεόν γενέσθαι και τω καθαρωτάτω φωτί φωτιζόμενοι, γενόμενοι υιοί της ανεσπέρου εκείνης ημέρας» (Μ. Βασίλειος)

Ο Κύριος δεν εμφανίζεται πάντοτε μετά δόξης. Εις τους αρχαίους παραγίνεται με μορφήν δούλου, εις τους αναβαίνοντας εν όρει μεταμορφώσεως, εν μορφή Θεού φαίνεται (εν τη οποία υπήρχε προ δημιουργίας του κόσμου).

Ο αγ.Ι.Χρυσόστομος διδάσκει: Σχολάσατε διαπαντός και παραμείνατε τω Κυρίω έως ου οικτειρήση ημάς. Μηδέν έτερον ζητήσητε παρά μόνον το έλεός του, βοάτε από πρωϊ έως εσπέρας (και ει δυνατόν όλη νύκτα) το «Κύριε Ιησού Χριστέ, Υιέ του Θεού, ελέησον ημάς». Βιάσατε τον νουν ημών εις τούτο το έργον έως θανάτου, διότι στενή η πύλη και τεθλιμμένη η οδός που οδηγεί εις την βασιλείαν του Θεού. Βιαστών εστιν η Βασιλεία των Ουρανών..

Φυλάττετε την μνήμην του Θεού, έως ότου φυτευθή το όνομα του Κυρίου εντός της καρδιάς και μηδέν έτερον εννοείτε παρά μόνον το να δοξάσθει Χριστός εν ημίν. Είτε τρώγετε, είτε πίνετε, είτε οδεύετε, είτε τι ποιείτε, αδιαλείπτως κράζετε, Κύριε Ιησού Χριστέ, Υιέ του Θεού, ελέησον ημάς.

Ο άγιος Διάδοχος Φωτικής λέγει: Όσοι το άγιον και ένδοξον όνομα τω βάθει της καρδιάς αεί μελετούν απαύστως αυτοί και το Φως του νου αυτών δύνανται οράν..τον ρύπον της ψυχής καθαρίζουν..Εις αγάπην πολλήν την ψυχήν, της εαυτού δόξης προσκαλείται ο Κύριος. Όταν πολύν καιρόν παραμένει το πολυπόθητον όνομα δια της μνήμης τη θέρμη της καρδιάς, έξιν δημιουργεί ν' αγαπούμε την Αυτού αγαθότητα. Ούτος εστιν ο μαργαρίτης ο πολύτιμος, της παραβολής του Ευαγγελίου.

Μακάριος ο έχων ένοικον τον Θεόν εν εαυτώ, δια της συνεχούς μελέτης του Θείου ονόματος. Ο διάβολος άλλοτε πολεμεί με κακοδοξίες, άλλοτε με ηδονές. Έτερόν εστιν, η υπέρ της ευσεβείας αντιλογία και έτερον η της πίστεως ομολογία. Επί της αντιλογίας δεν είναι ανάγκη η ακριβολογία περί τας λέξεις..(ως και ο Μέγα Βασίλειος λέγει..). Επί της ομολογίας, η ακρίβεια ζητείται και τηρείται.

Ενέργεια είναι η ουσιώδης και δραστική κίνησις της φύσεως. Ενεργητικόν είναι η φύσις, από την οποία πηγάζει η ενέργεια. Ενέργημα είναι το αποτέλεσμα της ενέργειας. Ενεργών είναι η Υπόστασις.

Εστιν επί Θεού θεοπρεπής διάκρισις ουσίας και ενεργείας. Η Θεότης ουκ επί της ουσίας μόνον αλλά και της Θείας ενεργείας από τους Θεολόγους υμνείται. Λέγοντες οι αιρετικοί ότι δεν υπάρχει διαφορά της Θείας ουσίας και ενεργείας, ομολογούν πως το μη έχον ενέργειαν ανενέργητόν εστιν, το δε ανενέργητον άρα ανύπαρκτον.

Λέγει ο αγ. Ιωάννης Δαμασκηνός: Έργον θείας φύσεως, η προαιώνιος γέννησις. Έργον δε Θείας θελήσεως η κτίσις. « Το μεν ποιείν, ενεργείας εστί, φύσεως δε το γεννάν» (Αγ. Κύριλλος). Κατά τους αιρετικούς εφ' όσον φύσις και ενέργεια (επί Θεού) είναι το

ίδιον, τότε και τα δημιουργήματα είναι αΐδια, ως εκ της Θεΐας φύσεως όντα. Δεν λαμβάνει – λέγει ο Χρυσόστομος – ο Χριστιανός όλα τα χαρίσματα, δια να μη νομίσει τις την χάριν, φύσιν Θεού.

Ενέργεια εστίν η φυσική εκάστης, ουσΐας δύναμις και κίνησις. Η κτιστή ενέργεια κτιστήν φανερώνει φύσιν, η δε άκτιστος άκτιστον ουσΐαν χαρακτηρίζει.

Δεν είναι ουσΐα του Θεού, το αγέννητον ή το άφθαρτον ή το αθάνατον ή το αόρατον. Την χάριν του Αγίου Πνεύματος – λέγει ο Χρυσόστομος- ποτέ πυρ, ποτέ ύδωρ καλεί η Γραφή, φανερώνει μ΄ αυτό ότι ουκ ουσΐας ταύτα τα ονόματα, αλλά ενεργείας.

Το όνομα Θεός, δεν σημαίνει την φύσιν Θεού, αλλά φανερώνει ενέργειαν Θεΐαν (εκ του θέω = διατρέχω η εκ του αίθω = φλογίζω). Θεότης εστίν η πάντα θεομένη πρόνοια (η πρόνοια είναι ενέργεια).

Η Θεΐα χάρις αν και απόλαυσις, δίδεται εις τους μετέχοντας. Μένει τη μεθέξει των απολαυόντων αυτής ακατάληπτος, ότι ο Θεός κατά φύσιν ως αγέννητος έχει την απειρία..(Άγιος Μάξιμος ομολογ.).

Η θεΐα ενέργεια θεότης και αυτή ονομάζεται..Της Θεΐας ενεργείας και των περι αυτήν θεωριουμένων, υπέρκειται κατ΄ ουσΐαν ο Θεός. Οι μη τούτο δεχόμενοι πολύθεοί εισιν, ότι πολλάς λέγουν αρχάς, δεν αναφέρονται εις εν αίτιον και μΐαν αρχήν (Θεόν).

Πως νοήσομεν τα των αιώνων επέκεινα; Τίνες ήσαν αυτού προ της νοητής κτίσεως αι ενέργειαι; Ην και προήν και συμπαρήν τω Υιώ και τω Πατρί προ των αιώνων. Αν τι νοήσεις των αιώνων επέκεινα (τας προαιωνίου ενεργείας Πνεύματος) κατωτέρω του Πνεύματος είναι. Όσπερ αντίκειται τη βουλήσει το παρά γνώμη, ούτως υπέρκειται και προηγείται του βούλεσθαι το κατά φύσιν. Ουχ η ουσΐα από της σοφΐας, αλλ΄ η σοφΐα από της ουσΐας. Αχώριστος η ουσΐα και η φυσική ενέργεια του Θεού. Ούχ η οικία της ουσΐας του οικοδόμου μετέχει, αλλά της τέχνης και της ενεργείας αυτού. Ο Θεός Χριστός λέγεται δια την θεότητα, χρίσις αυτή της ανθρωπότητος. Ουχ ενεργεία κατά τους άλλους Χριστούς αγιάζουσα, παρουσία δε όλου του ΧΡΙΟΝΤΟΣ.

Οι απόστολοι μυριάδες ενέπλησαν Αγίου Πνεύματος. Οι παλαιοί Πνεύμα είχαν, άλλοις δε ου παρείχον. «Ο στέφανος των δικαίων, είναι η χάρις του Πνεύματος πλουσιωτέρα τότε (εις βασιλείαν Ουρανών) παρεχομένη.

Η χάρις εν Τριάδι δίδεται παρά πατρός δι΄ Υιού εν Πνεύματι αγίω. Μΐα άρα η Τριαδική ενέργεια.

Εις Θεός προ πάντων και επί πάντων και εν πάσι και υπέρ το παν, εν Πατρί και Υιώ και Αγίω Πνεύματι, προσκυνούμενος και πιστευόμενος. Μονάς εν Τριάδι και Τριάς εν μονάδι, ασυγγύτως ενουμένη και αμερίστως διαιρουμένη.

Μείζων ο Πατήρ Υιού και Πνεύματος, τούτο μόνον ως αίτιος, τάλλα δε πάντα ο αυτός αυτοίς και ομότιμος. Ο Υιός άναρχος μεν ως άχρονος. Ουχ άναρχος ως αρχή και ρίζαν και πηγήν έχων τον Πατέρα. Οι μη μετά του Ηνωμένου και το διακεκριμένου της Θεΐας ουσΐας και ενεργείας πρεσβεύοντες άθεοί εισιν.. Φρόνημα της σαρκός (προς

Ρωμαίους ο Παύλος) λέγει την κακίαν. Φρόνημα πνεύματος, την χάριν την διδομένην τοις αξίοις.

«Έργον θείας φύσεως, η προαιώνιος γέννησις, έργον θελήσεως η κτίσις» (Ιωάννου Δαμασκηνού). Ενέργειά εστι και η βούλησις. Τη ενεργεία εν πάσιν εστίν ο Θεός, τη ουσία δε ουδαμού. Λέγει ο Μέγας Αθανάσιος: άλλο είναι το εκ τινός και άλλο το εξ ου εστί, κατά τούτο άρα δύο. Εάν δεν ήτο δύο, έσται το αυτό αίτιον και αιτιατόν, γεννών και γεννώμενον. Λοιπόν και της ενεργείας και της ουσίας, το άλλο και άλλο και δύο είναι... διαφέρουν αλλήλων κατά το εξ' ου και εκ τινός, δηλαδή το αίτιον και το αιτιατόν. Παράδειγμα, πυρ και το εξ αυτού απαύγασμα =φως (δύο είναι και φαίνεται), εν δε τω εξ αυτού αδιαίρετον είναι το απαύγασμα.. ούτω και επί θείας ουσίας και ενεργείας, { εν και διάφορον}. Το μεν κατά το ηνωμένον και αδιαίρετόν, το δε κατά το εξ αυτού. Ούτε το εν, την διαφοράν απελαύνει, ούτε η διαφορά, το εν ανατρέπει.

Δόξα τω Θεώ πάντων ένεκεν.

Το παρόν σταχυολόγημα εγένετο δια χειρός Γ. Αλυπίου – Καψάλα Αγίου Όρους
Οκτώβριος 2016.